

nen un predomini rotund sobre les exclusives tècniques i les preponderadament científiques.

Causa un veritable sentiment en un país com el nostre, on, ara més que mai, calen capacitats tècniques que collaborin a l'obra del seu ressorgiment, observar la superabundància d'alumnes de certes disciplines en contraposició amb el reduït contingent al·ligonat en altres centres importants d'ensenyança tècnica.

Augmenta clarament el nombre global d'alumnes d'estudis superiors. En 1920, sumaven 20.497 (2); en 1921, 23.508 (10 per 10.000 habitants) (3); en 1924, sumaven 25.690 (12 per 10.000).

Però, paralelament amb això, augmenta incessantment el nombre d'estudiants de Medicina, Dret i Farmàcia, carreres predilectes de la nostra classe mitja.

En 1921, cursaven en tot Espanya, 7.627 estudiants de Medicina, 4.882 de Dret i 1.972 de Farmàcia.

En 1924, aquestes xifres havien augmentat a 8.086 estudiants de Medicina, 5.213 de Dret i 2.036 de Farmàcia.

El nombre d'estudiants de Medicina figura al cap de les estadístiques en totes les Universitats, excepte la d'Andalusia, on els estudis de Dret continuen disfrutant de major favor.

El sexe femení, demostra també una predilecció cada dia més accentuada per la Medicina. En 1921, cursaven en tota Espanya estudis superiors 920 dones de les quals 76 eren alumnes de Medicina. En 1924 la xifra total va baixar fins a 688, ascendint, en canvi, el nombre d'estudiantes de Medicina a 106.

El volum global d'alumnes de Filosofia i de Ciències no pot pendre's com a valor de referència perquè la seva estadística inclou els cursos preparatoris de Dret, Farmàcia i Medicina que absorveixen quasi tot el seu contingent. El nombre de títols expedit anualment per a aquestes Facultats no passa de 50 en tota Espanya i encara una bona part dels nous llicenciats ingressa, expressament preparada per a fer-ho, en les falanxas del funcionarisme buròcrata, altre debilitat nacional.

Contrasten amb aquestes xifres, prou eloqüents

de sí, les exigües estadístiques de nostres escoles especials: 54 enginyers industrials, 41 arquitectes, 42 enginyers de camins, 16 enginyers de mines, 11 enginyers de munts i 28 enginyers agrònoms, que obtingueren llur títol en 1924. Són realment molt pocs enginyers per un país en el qual encara una gran part de les seves indústries i explotacions importants estan dirigides o controlades per tècnics estrangers.

Com se pot comptar amb suficients elements especialitzats per a construir ports, obrir canals, aixecar ponts, traçar vies de comunicació, projectar preses i centrals hidroelèctriques, regularitzar els rius, beneficiar les mines, protegir la nostra agricultura i la nostra riquesa forestal o dirigir les múltiples empreses siderúrgiques, metallúrgiques, tèxtils i químiques amb un contingent tan reduït?

Admira l'escassa perspicàcia dels nostres pares de família i, sobretot, la beatitud tradicional dels nostres governants, la missió dels quals d'encarriar i regular les energies collectives trobaria un ample camp on manifestar-se, propulsant, amb atractives perspectives, la formació de nuclis tècnics d'importància, la qual cosa, bo i creant riquesa, contribuiria beneficiosament a alleugerir certs sectors professionals d'excessiva densitat.

* * *

Però tornem al tema de l'increment mèdic. Constitueix un problema de classe que hauria de resoldre's abans que, aguditzant-se, sigui més delicada la seva resolució.

Apressem-nos a dir que, en el moment actual, assistim a un relatiu equilibri entre el nombre de metges i el de llur clientela proporcional.

Tenim, doncs, oportunitat per a tractar serenament el tema, sense que el nostre intent pugui titllar-se de mesquí egoisme de casta.

Les últimes dades estimen en 17.200 el número de metges amb patent que exerceixen actualment en el país (4). Tenint en compte que la seva població actual, de fet, ascendeix a 22 milions, correspon aproximadament un metge per cada 1,278 habitants, xifra manifestament baixa, que certament no es indici de gran prosperitat i, el descens

(2) Memòria-Ressenya de l'Institut Geogràfic i Estadístic.

(3) "España" - Calpe, editor. - Madrid.

(4) Guia mèdica d'Espanya. Editorial Santarem, Valladolid, 1926.